

Cal un finançament de la totalitat del cost de la plaça escolar

Dm, 3/07/2018 per Fundació Escola...

[L'Escola Cristiana](#)

El proppassat dimecres esclatava una notícia: Ensenyament vol llogar espais d'escoles concertades per oferir més places de pública. Això [afirmava](#) el conseller d'Ensenyament al diari *Ara*. Posteriorment, ell mateix explicava a TV3 que “aquells centres educatius concertats que estan plantejant-se tancar, que abans tinguem l'opció de comprar-los i revertir-los com a centres públics. Estem diguem-ne iniciant converses...” La notícia, que va ser recollida al [Telenotícies Migdia](#) i al [Telenotícies Vespre](#), va poder ser matisada pel secretari general adjunt de la FECC.

La divulgació d'aquestes opinions es contextualitza en un moment en què, de manera principal des del Consorci de Barcelona, s'ha vingut destacant que, per primer cop, l'escola pública supera la demanda de la concertada a la preinscripció de P3. Tant s'ha emfasitzat aquesta situació, que algú pot arribar a extreure conclusions inexactes. Ho avançàvem al mateix FECC Informa de la setmana passada: les xifres a la ciutat de Barcelona ens diuen que entre el 2n Cicle de l'Educació Infantil i els ensenyaments obligatoris, el 56,3% de l'alumnat està escolaritzat en centres concertats, mentre que als públics ho fa el 41,9%. La resta, l'1,8%, segueix els estudis a centres privats. I a l'ESO, el curs 2018/2019 un 62,8% de famílies ha optat per l'escola concertada, i un 37,2% ho ha fet per la pública... Les matisacions són importants.

Parlem d'opció de les famílies, que hauria de ser absolutament lliure en aplicació del dret que tenen reconegut que llurs fills s'eduquin conforme les seves conviccions i en l'exercici del dret a triar escola. Però tots sabem que aquesta tria no pot fer-se de manera eficaç i completa perquè un obstacle indesitjat en dificulta la capacitat d'opció: el cost de l'escolarització.

Que el mòdul econòmic del concert ha de garantir la prestació del servei d'interès públic educatiu en condicions de gratuïtat s'ha repetit fins a l'avorriment, tot i que no ens hem de cansar de fer-ho, perquè la realitat és molt lluny de l'acompliment d'aquesta garantia. Ja s'han fet públiques diferents dades estadístiques que mostren de manera pública i notòria la desigualtat i discriminació del finançament de la plaça escolar. Recordem l'informe anual Datos y Cifras del curso escolar 2014-2015 del Ministeri d'Educació, que recull que el cost total per alumne als centres públics és de mitjana de 6.940€, cost que l'Administració finança en la seva totalitat, mentre que en el cas d'un centre concertat, l'Administració finança pràcticament menys de la meitat d'aquesta xifra, restant per sota dels 2.900 €.

De manera esporàdica però contundent, els alts representants de l'Administració reconeixen la manca de finançament de l'escola concertada. Quan l'actual conseller d'Afers Exteriors, Ernest Maragall, ho fou d'Educació l'any 2007, afirmava contundentment que “les quotes que paguen les famílies a l'escola són voluntàries, però a la vegada també són absolutament imprescindibles”, alhora que declarava que se n'havia de negociar el finançament per fer aquestes escoles “viables i sostenibles”. Anys més tard, al 2017, la consellera Meritxell Ruiz reconeixia amb claredat que “Hem d'explicar que l'educació en els centres

concertats no és gratuïta del tot. La Generalitat no paga el 100% de l'escolarització. Per tant, això vol dir que les famílies han d'afrontar un pagament. Però els centres no expulsen ningú per no pagar. El que hem d'intentar és tenir més recursos perquè l'escolarització sigui gratuïta per a tothom". El Síndic de Greuges afirma que "el concert cobreix al voltant del 60% de les despeses totals dels centres concertats, mentre que la resta es cobreix fonamentalment amb les quotes de les famílies per serveis escolars i activitats complementàries (35%) i altres ingressos" (Informe La segregació escolar a Catalunya (II): Condicions d'escolarització, Novembre 2016; pàg. 53).

I fins i tot la Llei Orgànica d'Educació reconeix implícitament aquesta carència quan a la seva disposició addicional 29ª ordena la constitució d'una comissió, amb la participació de les organitzacions patronals i sindicals més representatives a l'àmbit de l'ensenyament privat, per a l'estudi de la quantia dels mòduls de concert que valori el cost total de la impartició de l'ensenyament en condicions de gratuïtat. La llei es va publicar l'any 2006, i encara estem esperant aquest estudi. Ens podem consolar pensant que la LODE, publicada l'any 1985, ja ordenava allò que la quantia del mòdul del concert "assegurarà que l'ensenyament s'imparteix en condicions de gratuïtat"...

I nosaltres ens preguntem: on és el compliment d'aquests mandats legals, estatutaris i constitucionals? L'infrafinançament del concert és una situació crònica i profundament injusta. Mai no s'ha abordat de manera decidida i honesta.

Amb el trist resultat que les escoles concertades que havien de tenir garantida la seva viabilitat es troben en aquests moments en situacions ben compromeses, perquè en gran quantitat d'ocasions els pares decideixen no matricular llurs fills i filles en funció d'unes condicions econòmiques que hi pesen molt, malgrat que l'opció de la família és aquell centre en concret.

La solució a aquesta il·legal i injusta situació de precarietat als centres ha de passar perquè l'Administració compleixi, d'una vegada per totes, la seva obligació, que no és una altra que la dotació econòmica d'un mòdul de concert que garanteixi la gratuïtat de l'ensenyament. Que els centres concertats no disposin d'unes condicions econòmiques bàsiques iguals a la dels centres públics és generar una postura impositiva i exclouent de l'existència d'escoles que són un reflex d'una societat plural, diversa i democràtica.

Que l'Administració doti al concert del finançament necessari per fer viables i sostenibles els centres. Després, i en condicions d'igualtat econòmica, es pot parlar d'aplicar qualsevol altra solució, segons els supòsits concrets.